

RESSÒ DE LA PARAULA

Discerniment polític: el maniqueisme (V)

El maniqueisme fou una doctrina que va professar la secta fundada per Manes al segle III de la nostra era. Venia a ser una barreja de religions orientals, gnosticisme i judeocristianisme. L'Església hi va lluitar en contra, perquè, al costat d'elements que sonaven a cristians (litúrgia, iniciació, salvació, etc.) amagava nombrosos errors, entre ells la negació de la llibertat i responsabilitat sobre la pròpia vida. Sant Agustí, en la seva recerca de la Veritat, va ser maniqueu durant nou anys, fins que va comprovar les seves múltiples contradiccions i la degradació humana a què portava; després de convertir i en la seva qualitat de bisbe, va ser incansable en els seus esforços per posar en evidència els errors maniqueus. El més característic d'aquesta doctrina és la divisió, classificació i radical separació i lluita constant entre la Llum i la Tenebra, el Bé i el Mal, el pur i l'impur, cadascú amb el seu principi (divinitat), el menyspreu del cos i de la matèria, com a emanació del mal, la promoció del grup d'elegits organitzats jeràrquicament, etc.

Segons el nostre parer, avui no existeix aquesta secta. Però aquestes i altres doctrines, en el fons, obeeixen a maneres de pensar i actituds davant la vida, que perviuen al llarg de la història, perquè són dins de cadascun. La classificació neta entre bons i dolents, la lluita contra els qui es consideren dolents, que sempre són «els altres», l'explicació de tots els mals apel·lant a la responsabilitat d'aquests enemics, perquè d'ells no pot sor-

tir res més que el mal... Són actituds i mentalitats que impregnen la vida quotidiana, la convivència entre particulars i entre grups, entre ideologies i aficions, entre amics i enemics.

No podia faltar el maniqueisme, com a actitud i mentalitat, en el món de la política. L'adversari polític és dolent, absolutament dolent, i causant de tots els mals socials. És difícil veure un elogi de l'adversari polític, encara que sigui petit (tret dels casos en què l'adversari mori i formalment sembli correcte reconèixer-li un cert mèrit). Seria massa noblesa.

El maniqueisme té èxit perquè dona sensació de claredat i seguretat. Allò difícil és pensar, posar un interrogant al que un pensa i buscar respostes, fins i tot més enllà del propi grup ideològic. El maniqueu té molt clar què és dolent i què és bo, què és just i què és injust. Per a ell el món està nítidament classificat i la bondat i la justícia estan de part seva.

Ja sabem que als polítics se'ls recomana transmetre claredat i seguretat: és el que la gent necessita. Però Jesús en l'Evangelí ens va ensenyar que

- veiem una brossa en l'ull de l'altre, sense adonar-nos que en el nostre hi pot haver una biga.
- al món, i en el propi cor, conviuen el blat i el jull. La nostra indignació i el nostre zel per canviar el món segurament s'equivocarà, confonent l'herba dolenta i la bona.
- és millor deixar el judici a les mans de Déu Pare, que coneix els nostres cors i sap quins són els temps oportuns.

El discerniment polític no és fàcil. No sols requereix un mínim d'intel·ligència, sinó també virtut. Per exemple, la virtut de la longanimitat, aquella que posseeix el que és intel·ligent i humil, el que camina en la veritat amb ulls clars i pondera les doctrines i les polítiques sense deixar-se enlluernar. La Veritat sempre és més gran.

† Agustí Cortés Soriano
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

APUNTS PER A L'ANÀLISI

El centre és Jesús

Em comentava una noia que, en una de les trobades que periòdicament té amb el sacerdot que l'acompanya espiritualment, aquest li va dir: «Per al proper dia que ens trobem, pensa quin és el centre de la teva vida. Què o qui l'ocupa?».

La noia, amb un cert desconcert provocat per la pregunta, li demanà que li explicités una mica més la qüestió. El sacerdot afegí: «Sovint no acabem de centrar-nos, i no sabem on volem anar, ni perquè hi volem anar. Ens sentim desorientats. Volem seguir l'Evangelí, el dir i el fer de Jesús ens sedueixen i ens interpel·len, però veiem que ho fem a batzegades, amb poca coherència i compromís escàs. Volem, tanmateix, seguir Jesús. És del tot necessari de ressituar la nostra posició vital i viure el dia a dia referits a Ell.

«Déu Pare envià Jesús, el Fill, per mostrar-nos el camí de la vida, el camí de salvació en la nostra quotidianitat. Ens fa conèixer així el seu amor vers la humanitat, amor real i manifestat des del principi dels temps. Jesús, el Fill, que ha assumit la naturalesa humana, esdevé el referent d'amor i servei que ens mou a estimar i servir els altres i ens mostra que és possible malgrat les debilitats i defallències de la nostra naturalesa humana, redimida per la seva passió, mort i resurrecció. Les paraules i les accions de Jesús en la seva vida mortal esdevenen salvadores i integrades en la nostra per l'acció de la pregària i els sagraments. «L'amor consisteix en això: no som nosaltres qui ens hem avançat a estimar Déu; ell ens ha estimat primer i ha enviat el seu Fill com a víctima que expia els nostres pecats» (1Jn 4,10). Afaïçonar la vida al dir i al fer de Jesús demana pre-

guntar-nos en el dia a dia, davant situacions compromeses, davant converses que interpel·len, davant mirades o silencis que demanen acolliment, davant la rutina... «i ara, Jesús què diria, què faria?». Demana també, en acabar el dia, preguntar-se: «En quins moments Jesús ha guiat els meus passos, ha inspirat les meves paraules, les meves actituds?». «Llavors va cridar la gent i els seus deixebles i els digué: Si algú vol venir amb mi, que es negui a ell mateix, que prengui la seva creu i que em segueixi» (Mc 8,34).»

La noia seguí el consell. El centre és Jesús. No podem deixar que l'ocupi ningú més, ni persones, ni modes, ni la comoditat personal, ni els interessos egoïstes... ni res que ens allunyi del seu amor; amor que ens fa estimar el pròxim com a nosaltres mateixos.

Enric Puig Jofra, SJ

ECO DE LA PALABRA

Discernimiento político: el maniqueísmo (V)

El maniqueísmo fue una doctrina que profesó la secta fundada por Manes en el siglo III de nuestra era. Venía a ser una mezcla de religiones orientales, gnosticismo y judeocristianismo. La Iglesia luchó contra ella, pues, junto a elementos que sonaban a cristianos (liturgia, iniciación, salvación, etc.) escondía numerosos errores, entre ellos la negación de la libertad y responsabilidad sobre la propia vida. San Agustín, en su búsqueda de la Verdad, fue maniqueo durante nueve años, hasta que comprobó sus muchas contradicciones y la degradación humana a la que conducía; después de convertido y en su calidad de obispo, fue incansable en sus esfuerzos por poner en evidencia los errores maniqueos. Lo más característico de esta doctrina es la división, clasificación y radical separación y lucha constante entre la Luz y la Tiniebla, el Bien y el Mal, lo puro y lo impuro, cada uno con su principio (divinidad), el menosprecio del cuerpo y de la materia, como emanación del mal, la promoción del grupo de elegidos organizados jerárquicamente, etc.

Que sepamos, hoy no existe esa secta. Pero éstas y otras doctrinas, en el fondo, obedecen a modos de pensar y actitudes ante la vida, que perviven a lo largo de la historia, porque están dentro de cada uno. La clasificación neta entre buenos y malos, la lucha contra los que se consideran malos, que siempre son «los otros», la explicación de todos los males apelando a la responsabilidad de esos enemigos, pues de ellos no puede salir más que el mal... Son actitudes y mentalidades que impregnan la vida cotidiana, la convivencia entre particulares y entre grupos, entre ideologías y aficiones, entre amigos y enemigos.

No podía faltar el maniqueísmo, como actitud y mentalidad, en el mundo de la política. El adversario político es malo, absolutamente malo, y causante de todos los males sociales. Está por verse un elogio del adversario político, aunque sea pequeño (fuera de los casos en que el adversario fallezca y formalmente parezca correcto reconocerle algún mérito). Sería demasiada nobleza.

El maniqueísmo tiene éxito porque da sensación de claridad y seguridad. Lo difícil es pensar, poner un interrogante a lo que uno piensa y buscar respuestas, incluso más allá del propio grupo ideológico. El maniqueo tiene muy claro quién es malo y quién es bueno, qué es lo justo y qué es lo injusto. Para él el mundo está nítidamente clasificado y la bondad y la justicia están de su parte.

Ya sabemos que a los políticos se les recomienda transmitir claridad y seguridad: es lo que la gente necesita. Pero Jesús en el Evangelio nos enseñó que

- vemos una brizna en el ojo ajeno, sin reparar que en el nuestro puede haber una viga.
- en el mundo, y en el propio corazón, conviven el trigo y la cizaña. Nuestra indignación y nuestro celo por cambiar el mundo seguramente se equivocará, confundiendo la hierba mala y la buena.
- es mejor dejar el juicio en las manos de Dios Padre, que conoce nuestros corazones y sabe cuáles son los tiempos oportunos.

El discernimiento político no es fácil. No sólo requiere un mínimo de inteligencia, sino también virtud. Por ejemplo, la virtud de la longanimidad, esa que posee el que es inteligente y humilde, el que camina en la verdad con ojos claros y pondera las doctrinas y las políticas sin dejarse deslumbrar. La Verdad siempre es mayor.

† **Agustí Cortés Soriano**
Obispo de Sant Feliu de Llobregat

VIDA DIOCESANA

Traspàs de Javier Velasco-Arias

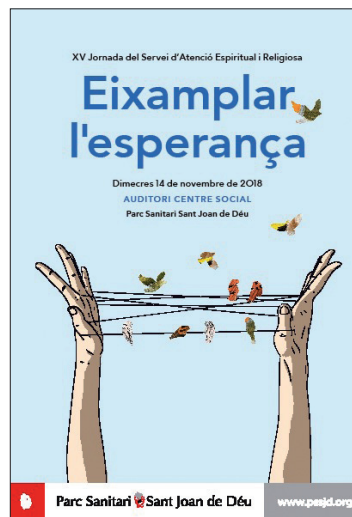
El passat 15 d'octubre va arribar a la Casa del Pare el reconegut biblista Javier Velasco-Arias, que era coordinador del Secretariat d'Animació Bíblica de la Pastoral de la Diòcesi de Sant Feliu de Llobregat i feligrès de la Parròquia de Santa Magdalena, d'Esplugues de Llobregat.

La missa exequial, presidida pel bisbe Agustí Cortés, va tenir lloc dimarts 16 d'octubre de 2018, a les 16 h, a la seva parròquia. Amb agraïment per la seva incansable i apassionada tasca per la divulgació de la Paraula de Déu, encomanem-lo a la misericòrdia del Senyor i preguem per la seva família.

«Eixamplar l'esperança»

Aquest és el títol de la XV Jornada del Servei d'Atenció Espiritual i Religiosa del Parc Sanitari Sant Joan de Déu, a Sant Boi de Llobregat, que tindrà lloc dimecres 14 de novembre, de les 9 a les 13.30 h, a l'Auditori del Parc Sanitari. La intenció d'aquesta matinal formativa adreçada a agents sanitaris i de la pastoral de la salut és aprofundir el paper que juga l'esperança en els processos de relació d'ajuda. A través dels ponents es podrà reflexionar sobre com el fet de desvetllar i tenir cura de l'esperança de les persones ateses, des

d'una actitud esperançada del propi professional, pot influir radicalment i positiva. Experiències en primera persona i experts en la matèria donaran pistes per saber de quina manera es pot fomentar l'esperança d'aquelles persones ateses en contextos de salut mental, trastorns de conducta alimentària, drogo-dependències, cronicitat i fi de vida.

Per a més informació i inscripcions: Parc Sanitari Sant Joan de Déu (c/ Dr. Antoni Pujadas, 42 - Sant Boi de Llobregat - tel.: 936 406 350 / www.pssjd.org

Pregar amb els salms

Del 5 al 7 d'octubre va tenir lloc el recés *Pozo de Sicar*, en la seva cinquena edició, a la Casa d'Espiritualitat Mare de Déu de Montserrat, a Caldes de Montbui. En aquesta cinquena edició el fil conductor van ser els salms, amb tres pilars fonamentals: la formació bíblica sobre el llibre dels Salms, la pedagogia sobre com pregar amb aquests textos, i un taller pràctic sobre els salms. Van participar 24 persones procedents de Sant Feliu de Llobregat, Sant Boi de Llobregat,

Castelldefels, Viladecans, Esparraguera, Martorell i Abrera. *Pozo de Sicar* és un cap de setmana que s'ofereix a dones i ho-

mes adults, per fer experiència de Déu a través de la pregària, la formació i l'atenció espiritual i sacramental.

TWITTER DEL PAPA FRANCESC

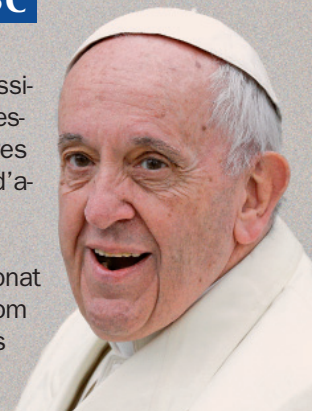

@Pontifex: «L'Eucaristia, Jesús Pa de vida, és el cor bategant de l'Església i regenera en nosaltres el dinamisme de l'amor» (20 d'agost).

@Pontifex: «La família és bressol de vida i escola d'acollida i d'amor; és una finestra oberta de bat a bat cap al misteri de Déu» (23 d'agost).

@Pontifex: «El nostre món necessita una revolució d'amor! Que aquesta revolució comenci en vosaltres i en les vostres famílies!» (25 d'agost).

@Pontifex: «Si el Senyor t'ha donat riqueses és perquè facis en nom seu moltes bones obres per als altres» (28 d'agost).

Nou prevere a la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat

«**P**ensa sempre el que faràs, reprodueix en tu el que commemoraràs i conforma la teva vida al misteri de la Creu del Senyor». Amb aquestes paraules tan plenes d'unció, segellava Mons. Agustí Cortés, el 14 d'octubre passat, l'ordenació presbiteral de Mario Pardo Hernansanz.

En el decurs d'una magnífica celebració a la catedral de Sant Llorenç,

la diòcesi de Sant Feliu de Llobregat, amb una bona representació del seu presbiteri i de nombrosos fidels de diverses parròquies, donava amb alegria la benvinguda al nou prevere. Mn. Mario Pardo es va quedar «sense paraules» per expressar la gratitud a Déu i a totes les persones que l'han acompanyat en el camí vers el sacerdoci. Inicia ara una nova etapa de la seva vida, plenament consa-

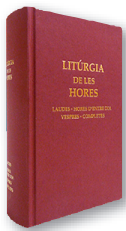

grada a Déu i als germans, com a vicari de la Parròquia de Sant Joan Bap-

tista de Sant Joan Despí, on ja ha exercit el ministeri diaconal.

IX Jornada d'animadors de Litúrgia

La Delegació diocesana de Pastoral Sacramental i Litúrgia convoca tots els animadors i animadores que realitzen algun servei a les parròquies per tal de fer més vives i participades les celebracions a aquesta jornada formativa, en la seva novena edició. Són especialment convidats aquells que dirigeixen les celebracions dominicals en absència de prevere, animadors de cant, lectors i acòlits, qui dona la comunió, etc. Tindrà lloc el dissabte 10 de novembre, de les 10 a les 13 h, a la Casa de l'Església de Sant Feliu de Llobregat. En aquesta ocasió la temàtica serà «La Litúrgia de les Hores, pregària de l'Església» i anirà a càrrec del ponent Mn. Xavier Parés, prevere i delegat de Litúrgia del Bisbat d'Urgell, professor de Litúrgia, membre del Centre de Pastoral Litúrgica i de la Comissió Interdiocesana de Litúrgia.

El president de Càritas Espanyola a Sant Feliu de Llobregat

Manuel Bretón Romero és president de Càritas Espanyola des de febrer de 2017.

En aquest temps va visitar les Càritas dels diversos bisbats de tot l'Estat i, a invitació del director de Càritas Diocesana de Sant Feliu de Llobregat, es va poder concretar el passat dimecres 10 d'octubre, després d'haver estat també a la Diòcesi d'Urgell.

El Sr. Bretón va visitar la Casa de l'Església, on té la seva seu Càritas Diocesana. Aquí va saludar el bisbe Agustí Cortés amb el qual van dinar, i va conèixer els treballadors i el Consell de Càritas, i l'acció que es duu a terme al territori de la nostra diòcesi.

També va poder visitar els projectes de l'Olivera, a Gelida, i l'empresa d'inserció Brins, a Viladecans.

D'esquerra a dreta: Sr. Francesc Roig, Sr. Joan Torrents, Mons. Agustí Cortés, Sr. Manuel Bretón, Mn. Anton Roca

Nou rober a Sant Boi de Llobregat

El passat 16 d'octubre, a la tarda, es van inaugurar els nous locals del rober de Càritas Arxipresbital a Sant Boi de Llobregat. El bisbe Agustí va beneir aquest nou em-

plaçament, situat al carrer Joan Martí 17, des d'on voluntaris i voluntàries de Càritas continuaran oferint aquest servei d'ajuda als més desfavorits.

AGENDA

- ▀ **Reunió dels consells d'economia de les parròquies.** Dimarts 30 d'octubre, a les 21 h, a la Casa de l'Església, l'Administració Econòmica del bisbat convoca tots els consells parroquials d'economia per tal d'explicar el moviment econòmic del 2017 i per donar tota la informació sobre la Campanya de Germanor que se celebrarà diumenge 18 de novembre.
- ▀ **Recés dels seminaristes.** Dissabte 3 de novembre, a la Casa Sagrada Família de Vallvidrera, per als seminaristes de Barcelona i Sant Feliu de Llobregat. Predicat per Mn. Josep Maria Domingo.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA I SANTORAL

29. ■ Dilluns (lit. hores: 2a setm.) [Ef 4,32-5,8 / Sl 1 / Lc 13,10-17]. Sant Narcís, bisbe i mr. (s. IV), patró de Girona (1387); santa Eusèbia, vg. i mr.; beat Miquel Rua, prev. sale-sià.

30. ■ Dimarts [Ef 5,21-33 / Sl 127 / Lc 13,18-21]. Sant Marcel, centurió romà, i els seus fills Claudi, Rupert i Victori, mrs.; santa Eutròpia, mr.; santa Zenòbia, mr.

31. ■ Dimecres [Ef 6,1-9 / Sl 144 / Lc 13,22-30]. Sant Alfons

(Alonso) Rodríguez, religiós jesuïta castellà, mort a Palma de Mallorca; sant Quintí, mr.; sant Wolfgang, bisbe; santa Lucil·la, vg. i mr.

NOVEMBRE

1. □ Dijous [Ap 7,2-4.9-14 / Sl 23 / 1Jo 3,1-3 / Mt 5,1-12a]. Tots sants.

2. ■ Divendres [Leccionari «de difunts». Per exemple: Is 25,6a.7-9 / Sl 22 / 1Te 4,13-14.7b-18 / Jn 11,17-27]. Commemoració de tots els fidels difunts.

3. ■ Dissabte [Fl 1,18b-26 / Sl 41 / Lc 14,1.7-11]. Sant Martí de Porres (1579-1639), rel. dominicà, de Lima; sant Pere Almató, prev. dominicà i mr. a Indoxina (1861), nat a Sant Feliu Sasserra (Lluçanès). □ *Urgell*: Sant Ermengol (†1035), bisbe d'Urgell.

4. ■ Diumenge vinent, XXXI de durant l'any (lit. hores: 3a setm.) [Dt 6,26 / Sl 17 / He 7,23-28 / Mc 12,28b-34]. St. Carles Borromeu (1538-1584), bisbe de Milà, cardenal.

Diumenge XXX de durant l'any (B)

COMENTARI

Atents al pas de Déu per la nostra vida

Curació del cec (2012), de Marko Ivan Rupnik, mosaic de Sant Benet Menni a l'atri de l'Hospital de la Illa Tiberina, Roma (Itàlia)

El llibre del profeta Jeremies als cp. 30-33 inclou oracles de salvació veient l'exili a Babilònia com execució d'un grandios pla de la misericòrdia divina.

El vocabulari mostra el tema: «*canviar la sort de...; reedificar...*». Els beneficiaris de l'amor de qui és un pare per a Israel ho seran tots els del seu Poble.

Per obtenir l'alliberament, cal reviure l'experiència fundacional de l'èxode. L'arrel de tot és l'amor del Senyor que és lleialtat a l'Aliança i esdevé favor pel seu Poble en moments de dificultat.

El cp. 5 d'Heb presenta el paper del gran sacerdot a l'A.T. per fer-ne la comparació i aplicació a Jesucrist.

Els grans sacerdots són presos d'entre els homes evidenciant així la condició humana; i són destinats a representar els homes davant Déu, amb l'objectiu d'ofrir a Déu dons i víctimes pels pecats; amb misericòrdia indulgent ben raonable: *no els és difícil ser indulgents amb els qui pequen perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses*. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus propis pecats i els del Poble.

Ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot, sinó que és Déu qui els crida, com cridà Aharon. També Crist no s'atribuï a Ell mateix la glòria de ser Gran Sacerdot sinó que li fou donada pel Pare Déu.

En la guarició del cec de Jericó hi ha 7 passos, símbol de la plenitud del camí recorregut.

1. *Sentí dir que passava Jesús de Natzaret: viu atent al pas de Déu per la seva vida.*

2. *Cridà: «Jesús, compadiu-vos de mi»: s'adreça amb confiança a Jesús.*

3. *Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava més fort: sap a qui no ha de fer cas.*

4. *Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo»: el Senyor mai passa de llarg davant les nostres supliques.*

5. *Al cec i li diuen: «Vine que et crida»: reconeix l'encàrrec de Déu en els qui abans el renyaven.*

6. *Ell llança la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús: a la vida calen opcions puntuals coratjoses.*

7. *Jesús li pregunta: «Què vols?». Ell respon: «Que hi vegi!»: no és prou demanar; cal fer-ho amb confiança.*

▶ Lectura del llibre de Jeremies (Jr 31,7-9)

Això diu el Senyor: «Crideu d'alegria, celebren la sort de Jacob, la primera de les nacions, proclamau que el Senyor ha salvat el seu poble, la resta d'Israel! Jo els faré venir del país del Nord, els reuniré des de l'extrem de la terra. Tots hi seran: cecs, coixos, mares que crien; tornarà una gentada immensa. Havien sortit plorant i els faré tornar consolats. Els conduiré als rierols d'aigua, per un camí suau, sense entrebancs. Perquè jo soc un pare per a Israel, i Efraïm és el meu fill gran.»

▶ Salm responsorial (125)

R. *És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, amb quin goig ho celebrem!*

Quan el Senyor renovà la vida de Sió ho creïem un somni, / la nostra boca s'omplí d'alegria, / de crits i de rialles. R.

Els altres pobles es deien: / «És magnífic el que el Senyor fa a favor d'ells.» / És magnífic el que el Senyor fa a favor nostre, / amb quin goig ho celebrem! R.

Renoveu la nostra vida, Senyor, / com l'aigua renova l'estepa del Nègueb. / Els qui sembraven amb llàgrimes als ulls, / criden de goig a la sega. R.

Sortien a sembrar tot plorant, emportant-se la llavor; / i tornaran cantant d'alegria, / duent a coll les seves garbes. R.

▶ Lectura de la carta als cristians hebreus (He 5,1-6)

Els grans sacerdots, presos d'entre els homes, són destinats a representar els homes davant Déu, a oferir-li dons i víctimes pels pecats. No els és difícil de ser indulgents amb els qui pequen per ignorància o per error, perquè ells mateixos experimenten per totes bandes les seves pròpies febleses. Per això necessiten oferir sacrificis pels seus pecats igual que pels pecats del poble. I ningú no es pot apropiari l'honor de ser gran sacerdot: és Déu qui els crida, com va cridar Aharon. Tampoc el Crist no s'atribuï a ell mateix la glòria de ser gran sacerdot, sinó que la hi ha donada aquell que li ha dit: «Ets el meu Fill, avui t'he engendrat.» I en un altre indret diu: «Ets sacerdot per sempre com ho fou Melquisedec.»

▶ Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 10,46-52)

En aquell temps, Jesús sortí de Jericó amb els seus deixebles i amb molta gent. Vora el camí hi havia assegut, demanant caritat, un cec que es deia Bar-Timeu. Quan sentí dir que passava Jesús de Natzaret, començà a cridar: «Fill de David, Jesús, compadiu-vos de mi.» Tothom el renyava per fer-lo callar, però ell cridava encara més fort: «Fill de David, compadiu-vos de mi.» Jesús s'aturà i digué: «Crideu-lo.» Ells criden el cec i li diuen: «Ànima't i vine, que et crida.» El cec llança la capa, s'aixecà d'una revolada i anà cap a Jesús. Jesús li preguntà: «Què vols que et faci? Ell respon: «Rabuni, feu que hi vegi.» Jesús li diu: «Ves, la teva fe t'ha salvat.» A l'instant hi veié, i el seguia camí enllà.

▶ Lectura del libro de Jeremías (Jer 31,7-9)

Esto dice el Señor: «Gritad de alegría por Jacob, regocijaos por la flor de los pueblos; proclamad, alabad y decid: «¡El Señor ha salvado a su pueblo, ha salvado al resto de Israel!»». Los traeré del país del norte, los reuniré de los confines de la tierra. Entre ellos habrá ciegos y cojos, lo mismo preñadas que paridas: volverá una enorme multitud. Vendrán todos llorando y yo los guiaré entre consuelos; los llevaré a torrentes de agua, por camino llano, sin tropiezos. Seré un padre para Israel, Efraín será mi primogénito».

▶ Salmo responsorial (125)

R. *El Señor ha estado grande con nosotros, y estamos alegres.*

Quando el Señor hizo volver a los cautivos de Sión, / nos parecía soñar: / la boca se nos llenaba de risas, / la lengua de cantares. R.

Hasta los gentiles decían: / «El Señor ha estado grande con ellos». / El Señor ha estado grande con nosotros, / y estamos alegres. R.

Recoge, Señor, a nuestros cautivos / como los torrentes del Negueb. / Los que sembraban con lágrimas / cosechan entre cantares. R.

Al ir, iba llorando, / llevando la semilla; / al volver, vuelve cantando, / trayendo sus gavillas. R.

▶ Lectura de la carta a los Hebreos (Heb 5,1-6)

Todo sumo sacerdote, escogido de entre los hombres, está puesto para representar a los hombres en el culto a Dios: para ofrecer dones y sacrificios por los pecados. Él puede comprender a los ignorantes y extraviados, porque también él está sujeto a debilidad. A causa de ella, tiene que ofrecer sacrificios por sus propios pecados, como por los del pueblo. Nadie puede arrogarse este honor sino el que es llamado por Dios, como en el caso de Aarón. Tampoco Cristo se confirió a sí mismo la dignidad de sumo sacerdote, sino que la recibió de aquel que le dijo: «Tú eres mi Hijo: yo te he engendrado hoy»; o, como dice en otro pasaje: «Tú eres sacerdote para siempre según el rito de Melquisedec.»

▶ Lectura del santo Evangelio según san Marcos (Mc 10,46-52)

En aquel tiempo, al salir Jesús de Jericó con sus discípulos y bastante gente, un mendigo ciego, Bartimeo (el hijo de Timeo), estaba sentado al borde del camino pidiendo limosna. Al oír que era Jesús Nazareno, empezó a gritar: «Hijo de David, Jesús, ten compasión de mí». Muchos lo increpaban para que se callara. Pero él gritaba más: «Hijo de David, ten compasión de mí». Jesús se detuvo y dijo: «Llamadlo». Llamaron al ciego, diciéndole: «Ánimo, levántate, que te llama». Soltó el manto, dio un salto y se acercó a Jesús. Jesús le dijo: «¿Qué quieres que te haga?». El ciego le contestó: ««Rabuní», que recobre la vista». Jesús le dijo: «Anda, tu fe te ha salvado». Y al momento recobró la vista y lo seguía por el camino.